

פאר די
על ספר
מאפע

פָּרָק א'

- פְּסוּק א' –** דבר נבואה מאת ד' אל צפניה בן כושי, בן גדליה, בן אמריה, בן חזקיה, (י"א שזה חזקיה מלך יהודה, רד"ק), התנבא בימי יאשיהו בן אמון מלך יהודה.
- פְּסוּק ב' –** ד' אומר, אכלה את כולם מעל פני האדמה היא א"י.
- פְּסוּק ג' –** עכשיו מפרש את מי יכלה: אכלה אדם, בהמה, עוף השמים, ודגי הים, יזדמנו מכשולות לרשעים כדי שיכשלו בהם, הם הצרות, גם הצדיקים יגלו מהארץ.
- פְּסוּק ד' –** אכופף את ידי על אנשי יהודה ועל כל יושבי ירושלים, ואכרית מא"י את שארית הבעל, שלא ישאר מהם זכר, ואת שם הכמרים, הם האנשים ששובשים בגדים שחורים לכבוד הע"ז, ואת הכהנים, הם המשרתים לפני הע"ז, כל אלו יכרתו.
- פְּסוּק ה' –** עוד אכרית את אלו שעולים על הגגות ומשתחווים לצבא השמים, ואת אלו שמתחווים ונשבעים בשם ד', אך אומרים לחבריהם, אם אין אתה מאמין לי, אשבע לך בשם הע"ז, לפי שעושים הע"ז לעיקר.
- פְּסוּק ו' –** ואת אלו שמתחילה האמינו בד', ושוב חזרו לאחור ופרשו ממנו, ואת אלו שמעולם לא האמינו בד'.
- פְּסוּק ז' –** תשתקו מחמת פחד מד', ואל תגידו שתאריכו ימים בהנהגתכם, כי מתקרב יום הגמול מאת ד', כי הכין עבורכם זבח שישחטו אתכם הרשעים, ד' זימן את המוזמנים לסעודה, הם חיות השדה ועוף השמים שיאכלו את הבשר.
- פְּסוּק ח' –** ביום הזבח הוא יום החורבן, יזכור ד' וישגיח לתת עונש לשרים ובני המלך, לפי שהם היו גוזלים את הדלים, הם עשו זאת לפי שהיה כוח בידם, [וכך כתוב בספר ירמיה (פרק ל"ט פסוק ו') וישחט מלך בבל את בני צדקיהו לעיניו וגם את כל שרי יהודה שחט ברבלתה], (הרד"ק הביא תוכן הפסוק ולא לשון הפסוק) ועל אלו שלבשו מלבושי גוים והתקשטו בתכשיטי הגוים ג"כ יזכור ד' להענישם.
- פְּסוּק ט' –** ויזכור לשלם גמול לעבדי השרים, שהיו קופצים במהירות על מפתן בתי העם לגזול מהם, ומילאו את בתי אדוניהם בזהב שגזלו ובכסף שאספו במרמה.
- פְּסוּק י' –** ביום ההוא נאום ד', תישמע קול צעקה בירושלים, משער הדגים (אולי מכרו שם דגים לכן נקרא כך, רד"ק), ויללה תשמע מהשער השני (משנה) הוא שער העופות, וקול שבר גדול יִשְׁמַע מהגבעות הסמוכות לירושלים.
- פְּסוּק י"א –** יללו יושבי נחל קדרון שנקרא מכתש (לפי שהוא עמוק כמכתש), כי נכרת כל עם הסוחרים, נכרתו כל נושאי משא הכסף, הם העשירים.
- פְּסוּק י"ב –** והיה בזמן ההוא אחפש את ירושלים לבער את הפושעים שבה, כאדם שמחפש דבר בנרות, ואזכור לתת עונש לאלו שיושבים בשלוח בבתיהם על הכסף שלהם, כמו יין ששוקט על שמריו, ואומרים בלבבם, ד' לא יתן טובה לעושי רצונו, ולא יתן רעה לעוברי רצונו.
- פְּסוּק י"ג –** לכן יהיה העושר שלהם (חילם) לרמיסה (למשיסה), כלומר האויב ידרוך בבתיהם וישלול את עשרם, בתייהם יהיו שוממים כי יגלו מהם, יבנו בתים ולא יזכו לשבת בהם כי יגלו מהר מבתיהם, גם לא יזכו לשתות יין גפניהם.
- פְּסוּק י"ד –** יום הגמול הגדול הבא מאת ד', קרוב לבוא, מאד מהר יבא, הקול שישמע באותו יום יהיה כל כך גדול, עד שאפילו הגבור שבדרך כלל לא מפחד יצרח בקול מר.
- פְּסוּק ט"ו –** יום כעס יהיה אותו יום, יום של שממון(שואה), יום של שממון יותר(ומשואה), יום של חושך ואפילה, יום של ענן וערפל (ענן עבה), זה רומז על הצרה הגדולה שתהיה ביום ההוא.
- פְּסוּק ט"ז –** יום שהאויבים יתקעו בשופר וישמיעו קול תרועה כשיכבשו את הערים המבוצרות, ואת המגדלים הגבוהים. (הנביא קורא למגדל פינה, לפי שבדרך כלל המגדלים בפינות).

פְּסוּקַי"ז – ואביא צרה עם עם ישראל שקרויים בשם אדם, וילכו כמו עורים, כלומר לא ידעו להיכן ללכת למצוא הצלה, זה יבא להם בגלל שחטאו לד', וישפך דם רב על הארץ, כמו עפר שהוא שפוך לרוב על הארץ, והבשר שלהם (ולחומם) יושלך בכל מקום כמו גללים (זבל).

פְּסוּקַי"ח – לא יוכלו להציל את עצמם ע"י נתינת כסף וזהב בתורת שוחד לאויבים כשיגיע יום כעס ד', ובכעסו הנוער כאש תשרף כל הארץ, הכליון על כל יושבי הארץ יהיה בבהלה, כלומר בפתאומיות.